

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Šoóšem, advokátem v Roudnici nad Labem, Alej 17. listopadu 985, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8. 2. 2006, čj. CJ01719/06UOOU (cs02123/05), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2008, čj. 3 Ca 3/2006 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů rozhodnutím ze dne 8. 2. 2006, čj. CJ01719/06UOOU (cs02123/05), zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů, odboru správních činností, ze dne 6. 12. 2005, čj. CJ09500/05UOOU, zn. 4/05/PŘ-OSČ. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“ nebo „zákon č. 101/2000 Sb.“), v tehdy platném znění, za který mu byla uložena pokuta ve výši 4000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že na jím provozovaných webových stránkách umístěných na internetové adrese www.duchodci.webz.cz, zveřejňoval ke dni 31. 10. 2005 zápisy z jednání a usnesení Rady města Roudnice nad Labem týkající se provozu Domova důchodců v tomto městě, včetně osobních údajů v nich uvedených, a to aniž by disponoval souhlasem subjektů údajů, o jejichž osobní údaje se jednalo, s jejich zveřejněním tímto způsobem.

Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v níž předně uvedl, že předseda žalovaného pochybil v tom, že žalobcovo podání posoudil jako rozklad a nikoliv jako odvolání. Žalovaný není uveden

v taxativních ustanoveních § 1 a § 2 zákona č. 2/1969 Sb., zákona o zřízení ústředních orgánů státní správy a postavení ústředního orgánu státní správy mu není přiznáno ani ustanovením § 2 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Postavení ústředního orgánu je třeba chápat formálně, nikoli materiálně. Tím, že předseda žalovaného ve svém rozhodnutí použil nesprávných ustanovení (§ 61 odst. 1 místo § 53), zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), zatížil napadené rozhodnutí takovou vadou, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit předsedovi žalovaného k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí neobstojí ani meritorně. Názor předsedy žalovaného, že publicita veřejné správy je dostatečně zaručena poskytováním anonymizovaných informací je nesprávný a nemůže obstát ani dle nejnovějšího legislativního vývoje v oblasti informačního práva. Paušalizující závěr, že ochrana osobních údajů musí vždy dostat přednost před požadavkem publicity veřejné správy, její kontrolu znemožňuje. Veřejný zájem na publicitě a kontrolovatelnosti výkonu veřejné správy musí i v rozhodované věci dostat přednost před právem na ochranu osobních údajů příjemců veřejných statků. Zveřejněné informace nebyly způsobilé přivodit dotčeným subjektům údajů jakoukoli seznatelnou újmu. Napadené rozhodnutí se nesprávně vypořádává i s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, čj. 6 As 40/2004 - 62, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, jelikož uvádí, že citované rozhodnutí neřeší, zda a jakým způsobem je možné dále využívat informace získané na základě informačního zákona. Zveřejněním takto získaných informací nemůže pojmově dojít k jejich poskytnutí někomu, kdo by na ně sám neměl právo. Jednání žalobce, který informace dostupné dle informačního zákona vystavil na internetu, není společensky nebezpečné a nemůže být proto přestupkem. V jednání žalobce zjevně schází materiální znak přestupku.

Žalobce v doplnění žaloby namítl, že v devítičlenné rozkladové komisi bylo nejméně pět současných či bývalých pracovníků správního orgánu, což zakládá důvodné pochybnosti o nepodjatosti většiny jeho členů k projednávanému opravnému prostředku.

Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2008, čj. 3 Ca 3/2006 - 42. Konstatoval, že žalobce shromažďoval, dále zpracovával a zpřístupnil neomezenému okruhu subjektů (nejenom občanům obce), informace ze zápisů schůze Rady města Roudnice nad Labem a usnesení tohoto orgánu. Činil tak bez souhlasu osob, které byly v uvedených dokumentech jmenovány. Jde o jednání, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku ve smyslu § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. I přesto, že Úřad na ochranu osobních údajů není ústředním orgánem taxativně vyjmenovaným v kompetenčním zákoně, jsou mu takové kompetence přiznány. K tvrzení žalobce, že publicita veřejné správy není dostatečně zaručena poskytováním anonymizovaných informací, městský soud uvedl, že publicita veřejné správy musí respektovat úpravu danou zákonem o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím stanoví, že se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu. Zveřejňování zápisů o jednání rady a usnesení rady platné zákony nebrání, samozřejmě s přihlédnutím k již uvedenému § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Publikováním unesení rady a zastupitelstva města obsahující osobní údaje na internetových stránkách, získali k těmto osobním údajům přístup všichni uživatelé internetu, tedy nejen osoby, na které by se vztahovala výjimka daná ustanovením § 16 a § 17 zákona č. 128/2000 Sb., o občích. Městský soud konstatoval, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 40/2004 - 62 se týká odlišné právní věci a na případ žalobce se nevztahuje.

K námitce žalobce o nezákonném složení rozkladové komise městský soud uvedl, že rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. S 367-18/1998, na který žalobce odkázal, jen hodnotí,

že zaměstnanci by neměli být členy této komise z důvodu, že jejich postavení neposiluje důvěru ve správnost rozhodování správního orgánu. Rozkladová komise je však jen poradním orgánem, přičemž samotné rozhodování je pouze na samotném předsedovi Úřadu.

Městský soud uzavřel, že druh a výměra sankce byla uložena v zákonné výši. Žalovaný řádně zdůvodnil výši pokuty a přihlédl k polehčující okolnosti – k nedbalostnímu jednání, které snižuje závažnost protiprávního jednání.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti zamítavému rozsudku městského soudu kasační stížností. Nepovažoval za správné zjištění, že získané informace shromažďoval, dále zpracovával a zpřístupnil neomezenému okruhu subjektů, nejen občanům obce a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Stěžovatel dále uvedl, jaké informace na svých stránkách zveřejnil. Ke zveřejněnému usnesení č. 183/2003 z 10. schůze rady města dne 19. 3. 2003 obsahující osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení a souhlas rady města s přidělením bytové jednotky v domě s pečovatelskou službou, stěžovatel uvedl, že jím zveřejněné informace neporušují zákon o ochraně osobních údajů. M. M. nepoškozují, jelikož neposkytují žádná zákonem chráněná osobní data, ale obecná data, která neidentifikují konkrétní osobu a její zákonem chráněné osobní údaje, které se ve smyslu daného zákona nedají zneužít. Dům s pečovatelskou službou je majetkem města, které prostředky získává ze státních veřejných prostředků, a proto má každý občan republiky právo se dozvědět, jak je nakládáno s věcmi veřejnými. Rovněž všichni státní občané mají právo na informaci, kdo je příjemcem veřejných prostředků, kteří senioři jsou přijímáni do ústavu sociální péče domu s pečovatelskou službou. Veřejná kontrola není možná, pokud budou anonymizováni příjemci dotací nebo příjemci veřejného majetku. Každý občan republiky má právo na kopii zápisu a usnesení rady a občan obce má právo nahlížet do zápisu a usnesení rady. Každý občan i bez shromažďování dat zjistí, že paní M. byl přidělen byt v domě s pečovatelskou službou právě radou města, protože nikdo jiný o tom nerozhoduje. Žalobce žádné informace neshromažďoval a nezpracovával, neboť informace jsou všeobecné známé. Dané usnesení pouze zveřejnil na internetových stránkách. Nejde proto o přestupek.

Ke zveřejnění zápisu ze 16. schůze rady města ze dne 11. 6. 2003 obsahující příjmení tří osob – nekonkrétních, neidentifikovaných a neidentifikovatelných - v oblasti bytových záležitostí, stěžovatel uvedl, že zveřejněním programu jednání rady města se nedopustil žádného přestupku. V právním rámci § 4 zákona o osobních údajích spočívá vada rozhodnutí městského soudu, který „správně právně a česky“ neposoudil, zdali zveřejněné údaje odpovídají zákonné definici pro účely ochrany osobních údajů. Není průkazné, jak soud dospěl k závěru, že p. B., p. S., p. V. nebo p. M. byli poškozeni na svých právech.

Stěžovatelem zveřejněné informace plně odpovídaly § 4 odst. e) zákona č. 101/2000 Sb. a byly v souladu s definicí tohoto zákonného ustanovení anonymní. Podle zveřejněných dat nelze konkretizovat přímo nebo nepřímo subjekt údajů. Proto žalobce ke zveřejnění obecně známých informací z jednání rady města nepotřeboval souhlas subjektu údajů. Občané mají právo na informaci, kdo je dotován veřejnými prostředky, jelikož město Roudnice nad Labem zaplatilo za dlužníky dluh z veřejných prostředků. Zveřejněním jména a příjmení není možné identifikovat, o kterého občana se jedná. Rozsudek je proto dle mínění stěžovatele šikanózní a nezákonný.

Ohledně zveřejnění zápisu z 11. schůze rady města ze dne 2. 4. 2003 obsahující příjmení žadatelky o přednostní umístění v domě s pečovatelskou službou, hodnocení odůvodnění této žádosti radou města a navazující usnesení č. 206/2003 o tom, že se žádosti nevyhoví, stěžovatel odkázal na argumentaci uvedenou k usnesení č. 183/2003.

Ke zveřejnění zápisu z 23. schůze rady města ze dne 27. 8. 2003 obsahující příjmení tří žadatelů o příspěvek na úhradu vstupního poplatku do Domova důchodců v Roudnici nad Labem, a to současně s hodnocením sociálních a majetkových poměrů žadatelů, stěžovatel uvedl, že zveřejnění příjmení osoby žádající o finanční příspěvek na úhradu vstupního poplatku do domova důchodců není porušením zákona o ochraně osobních údajů. Zopakoval, že občané mají právo vědět, kdo je příjemcem dotace z veřejných prostředků. Věta „*vzhledem k sociálním a majetkovým poměrům rodiny lze předpokládat, že nemají dostatečnou finanční rezervu na úhradu jednorázového příspěvku pro dvě osoby*“ nepředstavuje zveřejnění utajovaných osobních dat, ale naopak tento návrh řešení vychází z utajovaných osobních údajů, které zveřejněny nejsou.

Stěžovatel odkázal na svou argumentaci k usnesení č. 183/2003 i v případě zveřejnění zápisu z 24. schůze rady města ze dne 10. 9. 2003 a usnesení č. 589/2003, č. 590/2003, č. 591/2003 a č. 592/2003, která byla na této schůzi přijata. Tato usnesení obsahovala příjmení tří osob v souvislosti s jednáním o povolení výměny bytů, dále jména a příjmení pěti osob, kterým byl či nebyl přidělen uvolněný byt v domě s pečovatelskou službou, a to ve dvou případech včetně hodnocení zdravotního stavu, dále příjmení dvanácti osob v souvislosti s řešením bytových záležitostí, dále jméno a příjmení žadatelky o finanční příspěvek na úhradu vstupního poplatku do Domova důchodců v Roudnici nad Labem a jméno a příjmení osoby, jejichž jménem je žádost podána.

V další části kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kdyby žalovaný dodržoval rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. S 367-18/1998, nemuselo by dojít z jeho strany k porušení zákona. Žalovaný pochybil a vadně rozhodl o pokutě v neprospěch žalobce. Rozkladová komise byla poradním orgánem složeným z odborníků jak z praxe, tak z řad teoretiků. Samotné rozhodování bylo na samotném předsedovi Úřadu a jde podle stěžovatele jednoznačně „o zlovolné poškozování žalobce stejnými praktikami jako za totalitního režimu, který úmyslně poškozoval nepohodlné občany.“ Kdyby rozkladová komise byla skutečně poradním orgánem a samotné rozhodování bylo na samotném předsedovi Úřadu, nikdy by žalobce nebyl uznán vinným. Městský soud se dokonce snížil k takovým nekalým praktikám, že potvrdil rozhodnutí předsedy žalovaného. Stěžovatel měl za to, že rozkladová komise je nedůvěryhodná.

Zveřejněním všeobecně známých informací se stěžovatel nedopustil žádného přestupku. Napadený rozsudek považoval za „protiprávní, v rozporu se skutečným stavem, obstrukční a šikanózní, s cílem jej poškodit a zastrašit“; k tomu odkázal na čl. 4 Ústavy ČR. Podle stěžovatele je městský soud hrozbou pro demokracii, jelikož napomáhá nezákonnému jednání žalovaného. Jednání městského soudu lze oprávněně kvalifikovat jako „organizované spolčení veřejné moci proti právu občanů, založené Ústavou.“

Závěrem stěžovatel uvedl, že trvá na tom, aby Nejvyšší správní soud ve všech svých rozhodnutích a jakýchkoliv písemnostech, zveřejňovaných i na internetových stránkách soudu, uveřejňoval celé jeho jméno, příjmení a datum narození a adresu trvalého bydliště, jelikož nesouhlasí s anonymizací svých osobních údajů. Žádný právní předpis soudům České republiky nenařizuje anonymizovat údaje stěžovatele, který s anonymizací nesouhlasí. Stěžovatel rovněž žádal, aby Nejvyšší správní soud umožnil nahlédnout do jeho spisu každému, kdo o to projeví zájem.

Žalovaný nevyužil svého práva se vyjádřit ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž

by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k jednotlivým kasačním bodům, považoval za potřebné se vyjádřit k zásadám, na nichž je založeno správní soudnictví. Předně je třeba uvést, že obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu soudního rozhodnutí. K požadavkům na formulaci žalobních (analogicky též stížních) bodů se vyjádřil rozšířený senát zdejšího soudu v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, v němž vyslovil, že „(l)ičení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Žalobce je povinen uplatnit všechny své námitky, tvrzení a argumenty, jimiž dovozuje vady řízení či nezákonnost rozhodnutí správních orgánů již v žalobě, a to ve lhůtě vymezené ustanovením § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s. ř. s. Jestliže účastník řízení neuplatní veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již před krajským (tu městským) soudem, musí být srozuměn s tím spojenými možnými nepříznivými následky. Pod těmito následky lze spatřovat zejména to, že uplatní-li stěžovatel určitou námitku poprvé až v kasační stížnosti anebo jestliže konkretizuje námitku, kterou v žalobě uvedl nekonkrétním a bezobsažným způsobem (k tomu srov. rozhodnutí tohoto soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 8 Afs 91/2007 - 407), kasační soud se jí dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřipustnou nebude zabývat. Nejvyšší správní soud se rovněž nemusí vyjadřovat ani k takovým částem kasační stížnosti, ve které stěžovatel určité skutečnosti toliko konstatuje či rekapituluje, aniž by s nimi spojil tvrzenou nezákonnost rozhodnutí či vady správního řízení. Tím, že žalobce nemůže přenášet své výtky vůči správnímu rozhodnutí až do řízení o kasační stížnosti, není sledována restrikce v přístupu k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti coby mimořádného opravného prostředku. Nejvyšší správní soud by nebyl oprávněn jako nepřipustnou odmítnout takovou - poprvé až v kasační stížnosti uplatněnou - námitku, pokud by ji žalobce nemohl objektivně uplatnit již v žalobním řízení, rovněž tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 - 155) nebo pokud by se jednalo o pochybení, které soud musí zohlednit podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. i z úřední povinnosti.

Jak je patrné z rekapitulační části tohoto rozhodnutí, stěžovatel v žalobě primárně namítal, že rozhodnutí předsedy žalovaného je nezákonné, protože jeho podání posoudil jako rozklad a nikoliv jako odvolání. Stěžovatel pojednal o vztahu mezi základním právem na publicitu veřejné správy a základním právem na ochranu soukromí a vyjádřil přesvědčení, že zveřejněním informací nepřivodil subjektům údajů újmu. Dále v obecné rovině odkázal na nesprávnou interpretaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 40/2004 - 62 předsedou žalovaného. Z § 3 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. dovedl, že v jeho jednání schází materiální znak přestupku. V doplnění žaloby namítal složení rozkladové komise. Právě v rámci těchto žalobních bodů

a rovněž s ohledem na shora nastíněné zásady Nejvyšší správní soud posuzoval přípustnost a důvodnost jednotlivých stížných námitek.

Zatímco se stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřoval k jednotlivým zveřejněným údajům, pro které byl sankcionován, a podal argumentaci, proč nemohlo dojít k porušení zákona o ochraně osobních údajů, v žalobě tak neučinil, a proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o nepřipustné námítky dle výše zmiňovaného § 104 odst. 4 s. ř. s., jak bude vyloženo dále. V žalobě zejména vyložil svůj názor na střet práva na publicitu veřejné správy se základním právem na ochranu soukromí. Jistě s ním lze souhlasit v tom, že posouzení vztahu, resp. střetu, shora uvedených práv může být složitou právní otázkou, nicméně úlohou krajského i Nejvyššího správního soudu je přezkoumat a reagovat na relevantní námítky vzešlé z posuzovaného, ve správním rozhodnutí individualizovaného, předmětu řízení a nikoliv poskytovat stanoviska obecné povahy. S výjimkou poněkud obecně formulované námítky, že svým jednáním nepůsobil subjektům údajů újmu a námítky, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, stěžovatel nevznesl žádné další konkretizované žalobní námítky, které by se vztahovaly k jemu vytykanému jednání, k uložené pokutě a tomu předcházejícímu řízení. Zcela bez zřetele k tomu, co mu bylo dáváno za vinu v řízení o přestupku, zůstal v žalobě u obecně vyjádřeného náhledu na publicitu a transparentnost veřejné správy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv v žalobě vymezené otázky publicity veřejné správy a osobních údajů spolu mohou úzce souviset, je zde třeba odlišovat řízení o poskytnutí informací a řízení o přestupku spáchaného podle zákona o ochraně osobních údajů, jelikož obsah, podstata a často i účastníci těchto řízení se liší. Předmětem nyní posuzovaného správního řízení totiž nebylo to, zda povinný subjekt měl stěžovateli poskytnout podle zákona č. 106/1999 Sb., resp. zákona č. 128/2000 Sb., požadované informace, ale to, zda se stěžovatel svým následným jednáním dopustil přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Občané obce mají nepochybně právo seznámit se se způsobem hospodaření obce. Ostatně stěžovateli nebylo toto právo prostřednictvím poskytnutých informací upíráno.

Se zřetelem k tomu, že stěžovatel až v kasační stížnosti začal polemizovat s tím, zda se v posuzované věci vůbec jednalo o osobní údaje konkretizovaných osob a také až v tomto mimořádném opravném prostředku konkrétně vyjádřil svůj nesouhlas s tím, že by shromažďoval, dále zpracovával a zpřístupňoval jednotlivá usnesení a zápisy z jednání orgánů města, je třeba takové námítky považovat za nepřipustné. Měl-li stěžovatel za to, že byl sankcionován za jednání, které není přestupkem podle zákona o ochraně osobních údajů, měl důvody, které vznesl v kasační stížnosti, vyložit již ve své žalobě. V takovém postupu mu nic nebránilo. Stěžovatel tedy vznesl taktéž námítku, že městský soud „správně právně a česky“ neposoudil, zda zveřejněné údaje odpovídají zákonné definici osobních údajů. Není zřejmé, co má stěžovatel na mysli pod námitkou „nečeského“ posouzení věci, nicméně k neposouzení zveřejněných údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. sděluje, že se touto námitkou městský soud výslovně nezabýval, a to z důvodu, že stěžovatel takovou námítku před městským soudem nevznesl. Jak již bylo uvedeno výše, řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou a rovněž zásadou *vigilantibus iura*, a proto je na samotném žalobci, jaká tvrzená pochybení učiní předmětem svých žalobních bodů. Neučinil-li tak, nemůže pak městskému soudu úspěšně vyčítat, že se jimi nezabýval a nemůže ani tyto namítané vady přenášet do řízení před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel ve své kasační stížnosti taktéž hojně citoval znění ustanovení jednotlivých zákonů, ovšem bez toho, aby je uvedl do relevantních souvislostí se skutkovými výtkami. Pro to, aby se soud mohl nějakou námitkou kvalifikovaně zabývat, musí stěžovatel nejenom tvrdit, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu právnímu předpisu, ale rovněž toto tvrzení musí náležitě odůvodnit.

Žalobní námitku, že stěžovatel zveřejněním informací nemohl subjektům údajů způsobit seznatelnou újmu, nelze extenzivně vykládat tak, že by stěžovatel již v žalobě namítal, že se v posuzovaném případě nejednalo o osobní údaje, nebo že jeho jednání nelze posuzovat coby zpracovávání údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. K námitce samotné, kterou stěžovatel uplatnil i v kasační stížnosti, kasační soud uvádí, že k naplnění skutkové podstaty podle tohoto ustanovení dojde tehdy, jestliže správce nebo zpracovatel zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v tomto zákoně (§ 5 odst. 2 a § 9). Ustanovení tohoto druhu přestupku sleduje, aby osobní údaje byly zpracovávány se souhlasem subjektů údajů, nestanoví-li zákon jinak. Skutková podstata přestupku se sestává mimo jiné z objektivní stránky přestupku, jenž se skládá z protiprávního jednání, škodlivého následku a příčinné souvislosti mezi nimi. Škodlivým následkem se rozumí zásah vůči chráněnému zájmu, objektu. Objektem přestupku na poli ochrany osobních údajů je ochrana před neoprávněným nakládáním s osobními údaji, v širším slova smyslu ochrana před neoprávněnými zásahy do soukromí jednotlivců ve smyslu § 1 zákona č. 101/2000 Sb. (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 1 As 36/2008 - 77). V posuzovaném případě došlo k porušení tohoto zájmu, tedy ke vzniku škodlivého následku, v podobě neoprávněného zpracování osobního údaje bez souhlasu subjektu tohoto údaje. Samotný rozsah škodlivých následků vůči konkretizovanému subjektu údajů se promítá do výše ukládané pokuty (§ 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.), jak se ostatně stalo i v posuzovaném případě a nikoliv v kvalifikaci jednání coby přestupku ve smyslu § 44 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Ostatně je-li subjektu údajů v důsledku zpracování jeho osobních údajů způsobena (stěžovatelem patrně myšlená) imateriální újma, lze postupovat podle ustanovení § 21 odst. 5 zákona o ochraně osobních údajů, jenž stanoví, že se při uplatňování jejího nároku postupuje podle zvláštního zákona (§ 13 občanského zákoníku).

Stěžovatel nepopírá, že na jím provozovaných webových stránkách zveřejnil (tedy zpřístupnil neomezenému okruhu osob) v nezměněné podobě usnesení a zápisy z jednání orgánů obce, v nichž bylo jednáno o sociálních, majetkových či bytových poměrech tam uvedených osob, a to aniž by disponoval jejich souhlasem. Nejednalo se ani o veřejně činné či známé osoby. Stěžovatelem zveřejněné informace nelze považovat za všeobecně známé, potažmo povinně zveřejňované, jak se stěžovatel mylně domnívá, a proto z tohoto nemůže vyvozovat, že subjekty údajů nemohly pocít'ovat újmu jejich zveřejněním. Naopak, takové informace lze vnímat jako směřující do soukromé a osobní složky života subjektů údajů, přičemž právě tyto složky jsou chráněny zákonem o ochraně osobních údajů.

Rovněž námitky stran složení rozkladové komise nejsou důvodné. K rozsudku Vrchního soudu v Praze čj. S 367-18/1998 (pozn. NSS - rozhodnutí ze dne 29. 4. 1997, sp. zn. 7 A 110/95) je nutné konstatovat, že stěžovatel z doporučení Vrchního soudu činí imperativ, který z daného rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatel neuvedl, k porušení jakého právního předpisu mělo ustanovením komise v daném složení dojít. K nesouvisejícímu odkazu o vadně uložené pokutě, kasační soud opětovně sděluje, že stěžovatel takovou výtku nečinil předmětem žalobního bodu, a proto tato námitka není přípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Navíc část této kasační argumentace není srozumitelná a stěžovatel si ve svých tvrzeních sám protirečí. Nejprve totiž konstatoval, že se jednalo o jeho zlovolné poškozování z důvodu, že rozkladová komise byla poradním orgánem složeným z odborníků a samotné rozhodování bylo na předsedovi žalovaného. Dále však v rozporu s předchozím tvrzením uvedl, že kdyby skutečně rozkladová komise byla poradním orgánem složeným z odborníků a samotné rozhodování bylo na samotném předsedovi žalovaného, stěžovatel by nikdy nebyl uznán vinným.

Nejvyšší správní soud proto jen v obecné rovině uvádí, že o rozkladu rozhoduje vedoucí ústředního orgánu státní správy na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise (§ 61 odst. 2

správního řádu). Rozkladová komise není správním orgánem s vrchnostenskou pravomocí, přičemž obsah návrhu této komise má toliko doporučující povahu. Bylo jen na předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů, zda a do jaké míry se s návrhem rozkladové komise ztotožní; pro samotný přezkum jsou rozhodné samotné závěry předsedy žalovaného. Správní řád (na rozdíl od „nového“ správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb.) neurčuje, jaké má nebo nemá být složení rozkladové komise; stanoví toliko, že komisi jmenuje vedoucí příslušného ústředního orgánu státní správy. Skutečnost, že někteří členové rozkladové komise jsou pracovníci žalovaného, nemůže založit nezákonnost rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy. K tomu lze rovněž odkázat na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 7. 2004, čj. 6 A 116/2001 - 120, dle kterého pracovněprávní vztah členů rozkladové komise k žalovanému není sám o sobě důvodem k pochybnostem o jejich nepodjatosti z důvodu poměru k věci.

Kasační soud dále k tvrzení stěžovatele, že postup městského soudu lze kvalifikovat jako organizované spolčení veřejné moci, uvádí, že toto závažné obvinění stěžovatel nepodložil žádnými důkazy a jedná se tudíž jen o bezobsažné prohlášení. Nelze z ničeho dovodit, že by postupem městského soudu došlo k porušení čl. 1 a čl. 4 Ústavy ČR nebo čl. 2 Listiny základních práv a svobod, a tudíž, že by stěžovatel mohl jakkoliv zpochybňovat výkon nezávislé soudní moci svěřené městskému soudu. Navíc, i kdyby byl jeho rozsudek nezákonným, což ovšem v dané věci nebylo shledáno, nelze na základě takové skutečnosti vyvozovat závěry o hrozbě pro demokracii v České republice. Právní systém a soudní moc poskytují dostatečné záruky, kterými lze případnou nezákonnost soudního rozhodnutí odstranit, a to skrze opravné prostředky, zde prostřednictvím kasační stížnosti.

K požadavku stěžovatele na zveřejnění jeho osobních údajů jak v rozhodnutí umístěném na webových stránkách, tak i v dalších dokumentech tohoto soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento požadavek nemá charakter stížní námítky a nemůže nikterak zasáhnout do zákonnosti napadeného rozhodnutí městského soudu.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námítky nejsou důvodné a přitom neshledal jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. října 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu